

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/318/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812214139
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7812214139.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: H. C., nar. X.X.XXXX, bytom R. Š.Q., U. Č.. XXX, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovaným: 1) E. A., nar. X.X.XXXX, bytom R. Š., S. XX, 2) Q. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. Š., S. Č.. XX, za účasti intervenienta: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o náhradu škody, o odvolaní intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 25. júla 2018 sp. zn. 12C/603/2012

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 25. júla 2018 č. k. 12C/603/2012-374 vo výroku I. o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 9.056,76 € od 19.2.2013 do zaplattenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok vo výroku III. tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovaným v rozsahu 94 %.

Žalobca má proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví výrokom I. zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 9.056,76 € od 19.2.2013 do zaplattenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. zamietol nárok žalobcu na zaplattenie úroku z omeškania zo sumy 9.056,76 € za obdobie od 8.11.2012 do 18.2.2013. Výrokom III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú budú povinní zaplatiť žalovaní v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. Rozhodol tak v konaní o zaplattenie 9.176,24 € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 8.11.2012 do zaplattenia, pričom o istine rozhodol rozsudkom zo dňa 6.3.2017 č. k. 12C/603/2012-285 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. februára 2018 č. k. 6Co/198/2017-332 tak, že zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 9.056,76 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a konanie o zaplattenie 122,48 € zastavil na základe späťvzatia žaloby.

3. Vyššie uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach bol zrušený rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 6.3.2017 č. k. 12C/603/2012-285 vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 8.11.2012 do zaplattenia a v zrušenom rozsahu bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci súd prvej inštancie riadiac sa vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Košiciach v rozsudku č. k. 6Co/198/2017-332 zo dňa 20. februára 2018 zisťoval, kedy sa dostali žalovaní do omeškania s plnením, teda kedy vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania a posudzoval aj (ne)dôvodnosť vznesenej námietky premlčania uplatnených úrokov z omeškania.

5. Vychádzajúc z listinných dôkazov a výpovede žalovanej v 2. rade konštatoval, že nebolo možné preukázať konkrétny deň doručenia výzvy na plnenie žalovaným, z ktorého dôvodu postupoval podľa § 563 OZ a za prvú výzvu na plnenie považoval až doručenie žaloby obom žalovaným, k čomu došlo dňa 18.2.2013. Žalovaní boli teda povinní plniť nasledujúcim dňom, t. j. 19.2.2013 a keďže k plneniu nedošlo, považoval za prvý deň omeškania s plnením náhrady škodu žalobcovi deň 19.2.2013, od ktorého dňa priznal žalobcovi úroky z omeškania z priznanej istiny 9.056,76 € až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti nárok na zaplatenie úrokov z omeškania (za obdobie od 8.11.2012 do 18.2.2013) zamietol.

6. Úrok z omeškania za obdobie od 19.2.2013 do zaplatenia priznal žalobcovi potom, čo vyhodnotil námietku premlčania vznesenú intervenientom ako nedôvodnú s poukazom na ust. § 100 ods. OZ, § 101 a § 110 ods. 3 OZ v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 1Cdo/157/2009.

7. Súd vychádzajúc z vyššie citovaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu nevzniká samostatne, ale jednorazovo v deň, ktorým sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením záväzku, pričom až od uvedeného dňa začína plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčuje ako celok, konštatoval, že v prejednávanej veci omeškanie s plnením náhrady škody nastalo dňom 19.2.2013, od tohto dňa začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie úrokov z omeškania a táto by bola uplynula 19.2.2016. Keďže žalobca si uplatnil úroky z omeškania rozšírením žaloby zo dňa 20.3.2015, ide o uplatnenie úrokov pred uplynutím premlčacej doby a z tohto dôvodu považoval vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú.

8. V zmysle ust. § 511 ods. 1 OZ rozhodol o solidárnej zodpovednosti žalovaných, keďže zodpovednosť za spôsobenú škodu znášajú obaja žalovaní z rôznych právnych dôvodov (o solidárnej zodpovednosti žalovaných za škodu rozhodol už vo svojom rozsudku zo dňa 6.3.2017 č. k. 12C/603/2012-285 - poznámka odvolacieho súdu), z ktorého dôvodu následne zaviazal spoločne a nerozdielne žalovaných zaplatiť aj priznaný úrok z omeškania za obdobie od 19.2.2013 do zaplatenia.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP. Pri posudzovaní (ne)úspechu žalobcu v konaní vychádzal zo žalobou uplatnenej istiny 9.176,24 € s úrokom z omeškania za obdobie od 8.11.2012 do zaplatenia, pričom úrok z omeškania od 8.11.2012 do dňa vyhlásenia rozsudku dňa 25.7.2018 predstavoval 4.590,24 €. Žalobou sa takto žalobca domáhal celkovo sumy 13.769,48 € (9.176,24 € istina + 4.590,24 € úroky). Rozsudkom mu bola priznaná istiny 9.056,76 € a úroky za obdobie od 19.2.2013 do vyhlásenia rozsudku dňa 25.7.2018 vo výške 4.305,37 €, t. j. spolu mu bolo priznaných 13.362,12 €. Takto bol úspešný v konaní v rozsahu 97 % a neúspešný v rozsahu 3 %, čo súd považoval za nepatrný neúspech a z tohto dôvodu mu priznal plnú náhradu trov konania proti žalovaným.

10. Proti tomuto rozsudku, a to proti vyhovujúcemu výroku I. a súvisiacemu výroku III. o náhrade trov konania v zákonnej lehote podal odvolanie intervenient so súhlasom oboch žalovaných z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP a navrhol rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo rozsudok zmeniť (bez uvedenia navrhovanej zmeny - poznámka odvolacieho súdu).

11. V dôvodoch odvolania namietal nesprávne právne posúdenie v otázke premlčania uplatnených úrokov z omeškania, a to s poukazom na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/4/2017 zo dňa 18.12.2017 a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/76/2016. Uviedol, že senát 5Cdo dospel k názoru, že povinnosť dlžníka zaplatiť úrok z omeškania nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom bol dlžník v omeškaní so splnením hlavného záväzku; uvedeným dňom začína plynúť rovnaká premlčacia doba ako pre hlavný záväzok a jej uplynutím sa právo na úroky z omeškania premlčí ako celok. Argumentoval, že v prejednávanej veci predmetom konania bol nárok na náhradu škody, u ktorého je stanovená kombinovaná premlčacia doba v zmysle ust. § 106 ods. 1, 2 OZ,

t. j. dvojročná subjektívna a trojročná objektívna. Ku škode došlo dňa 25.11.2011 a dňa 28.11.2011 bol vyhotovený zápis o ohliadke, a teda už od tohto dátumu si žalobca mohol od žalovaných uplatniť nárok na náhradu škody, resp. podať žalobu na súd, t. j. od tohto dátumu aj začala plynúť subjektívna premlčacia doba nároku na náhradu škody. Zdôraznil, že dňom, kedy sa žalovaní dostali do omeškania s plnením hlavného záväzku (nároku na náhradu škody), začala plynúť rovnaká premlčacia doba ako pre hlavný záväzok, t. j. subjektívna dvojročná a objektívna trojročná. Žalobca si nárok na úroky z omeškania uplatnil na súde dňa 20.3.2015, žaloba bola žalovaným doručená dňa 18.2.2013, a teda v takomto prípade je nárok žalobcu premlčaný, nakoľko uplynula nielen subjektívna dvojročná premlčacia doba, ale najmä dávno uplynula aj objektívna trojročná premlčacia doba odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej vznikla škoda (t. j. 25.11.2011). Intervenient ďalej namietal, že v čase vyhlásenia rozsudku bola istina 9.056,76 € uhradená intervenientom na účet žalobcu, a to konkrétne dňa 5.4.2018 a z tohto dôvodu mal byť aj výrok o úroku z omeškania prispôbený tejto skutočnosti. Nakoniec nesúhlasil s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania vzhľadom na pomerný (ne)úspech žalobcu, pričom rozhodnutie o plnej náhrade trov konania v prípade nepatrného úspechu žalobcu nemá oporu v zákone. Ust. § 255 ods. 2 CSP, na ktoré v odôvodnení rozsudku odkázal súd prvej inštancie a na základe ktorého rozhodol o náhrade trov konania, ukladá rozhodovať o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu vo veci a nevyplýva z neho možnosť posúdiť úspech, resp. neúspech strany sporu ako nepatrný a napriek čiastočnému neúspechu priznať strane náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť v napadnutých výrokoch a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Poukázal na to, že žaloba bola doručená žalovaným dňa 19.2.2013 a týmto dňom sa žalovaní dostali do omeškania s plnením hlavného záväzku. Uvedená skutočnosť, teda čas, kedy sa žalovaní dostali do omeškania, bola ustálená na pojednávaní konanom dňa 25.7.2018 výsluchom žalovanej v 2. rade a predloženými listinnými dôkazmi a až od tohto dňa si mohol žalobca v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ uplatňovať úroky z omeškania. S poukazom na ust. § 110 ods. 3 prvej vety OZ, v zmysle ktorého úroky sa premlčujú v troch rokoch, pokiaľ si tieto uplatnil podaním zo dňa 20.3.2015, uplatnil si ich v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť 19.2.2013 a bola by uplynula 19.2.2016. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/157/2009 zo dňa 29.6.2010, v zmysle ktorého je pre určenie začiatku premlčacej doby v prípade úrokov z omeškania rozhodujúce určenie dňa, kedy došlo k omeškaniu s plnením hlavného záväzku a týmto dňom začína plynúť premlčacia doba na uplatnenie úrokov z omeškania. K námietke intervenienta, že bol zaviazaný na zaplatenie úrokov z omeškania až do zaplatenia, pričom v čase vyhlásenia rozsudku už istina bola uhradená žalobca uviedol, že výrok rozsudku „do zaplatenia“ sa vzťahuje aj na situáciu, keď k zaplateniu istiny došlo v minulosti, keďže úroky z omeškania sú príslušenstvom tejto istiny. Za vecne správne považoval aj rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania a poukázal na to, že žalovaná v 2. rade ako aj intervenient nárok žalobcu neuznali ani čo do výšky ani čo do základu. Skutočnosť, že žalobca zobral istinu vo výške 122,48 € v priebehu konania späť a rovnako aj zamietnutie nároku z titulu úrokov z omeškania za obdobie od 8.11.2012 do 18.2.2013 je v porovnaní s odmietavým postojom žalovanej v 2. rade a intervenienta k nároku žalobcu ako celku úplne nepodstatná, a preto nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu žalobcovi patrí.

13. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie intervenienta, podané so súhlasom žalovaných (§ 360 ods. 2 CSP), ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu intervenienta proti vyhovujúcemu výroku I. nie je možné vyhovieť a jeho odvolanie je dôvodné iba čo do výroku III. o nároku na náhradu trov konania.

15. Výrok II. rozsudku, ktorým súd zamietol nárok žalobcu v časti uplatnenia úroku z omeškania zo sumy 9.056,76 € za obdobie od 8.11.2012 do 18.2.2013 nadobudol právoplatnosť, pretože žalobca ako osoba oprávnená podať odvolanie proti tomuto výroku rozsudku odvolanie nepodal, preto tento výrok nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

16. Predmetom odvolacieho prieskumu bol vyhovujúci výrok I. a súvisiaci výrok III. o náhrade trov konania.

17. Rozsudok je vo výroku I. o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 9.056,76 € od 19.2.2013 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.mája 2019 o 9.45 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II.posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 21.mája 2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

19. Intervenient v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že v tento odvolací dôvod v potvrdenej časti rozsudku (výrok I.) nie je naplnený.

22. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a v potvrdenej časti zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v potvrdenej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Intervenient v odvolaní argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie správne vysporiadal pri rozhodovaní vo veci a ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie o úrokoch z omeškania a ktoré by umožňovali prijať iné závery.

25. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie a s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/157/2009 zo dňa 29.júna 2010 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo/4/2017 zo dňa 18.decembra 2017 a s poukazom na svoj právny názor vyslovený už v rozsudku zo dňa 20.februára 2018 č.k. 6Co/198/2017-332 v tejto prejednávanej veci uvádza, že povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorázovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto dlhu a od tohto dňa začína plynúť premlčacia doba, ktorá je v zmysle ust. § 110 ods. 3 Obč. zák. trojročná a jej uplynutím sa právo na zaplataenie úrokov z omeškania premlčí ako celok.

26. Pre určenie začiatku premlčacej doby v prípade úrokov z omeškania je teda rozhodujúce určenie dňa, kedy došlo k omeškaniu s plnením hlavného záväzku - náhrady škody.

27. Po doplnení dokazovania súdom prvej inštancie po vrátení veci bol ustálený deň omeškania s plnením náhrady škody 19.február 2013 a od tohto dňa preto začala plynúť premlčacia doba na uplataenie úrokov z omeškania.

28. Dĺžku premlčacej doby stanovuje Občiansky zákonník v § 110 ods. 3 v prvej vete tak, že úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú v troch rokoch.

29. Argumentácia intervenienta, že úroky z omeškania sa premičujú v rovnakej dobe ako hlavný záväzok, nemá podklad v žiadnom zákonom ustanovení a pri takomto výklade by premičacia doba úrokov z omeškania bola rôzna v závislosti od hlavného záväzku. V prejednávanej veci preto nie je možné posudzovať premičanie úrokov z omeškania v subjektívnej dvojročnej a objektívnej trojročnej premičacej dobe, ako na to poukazuje intervenient vo svojom odvolaní.

30. Ako bolo vyššie uvedené, premičacia doba pre uplatnenie úrokov z omeškania začala plynúť dňom 19.2.2013 a uplynula dňa 19.2.2016. Keďže k rozšíreniu žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania došlo dňa 20.3.2015, ide o včasné uplatnenie nároku a intervenientom vznesená námietka premičania je nedôvodná.

31. K odvolacej námietke intervenienta, že aj keby súd považoval až doručenie žaloby žalovaným za výzvu na plnenie, t.j. dňa 18.2.2013, aj v takomto prípade by už bol nárok žalobcu na úroky z omeškania premičaný, nakoľko uplynula nielen subjektívna premičacia doba, ale najmä dávno uplynula objektívna premičania doba odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla (t.j. 25.11.2011) odvolací súd uvádza, že premičacia doba pre uplatnenie úrokov z omeškania je v zmysle § 110 ods. 3 prvej vety Občianskeho zákonníka trojročná a plynie odo dňa, keď sa žalovaní dostali do omeškania s plnením náhrady škody, t.j. odo dňa 19.2.2013.

32. Z hľadiska začatia plynutia premičacej doby pre uplatnenie úrokov z omeškania teda nie je rozhodujúce, kedy škoda vznikla (kedy došlo k škodovej udalosti). Dátum vzniku škody je rozhodujúci z hľadiska plynutia trojročnej objektívnej premičacej doby v zmysle ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uplatnenie náhrady škody, avšak nie pre začiatok plynutia premičacej doby pre uplatnenie úrokov z omeškania, keďže dátum vzniku škodovej udalosti nie je totožný s dňom, kedy sa žalovaní dostali do omeškania s plnením hlavného záväzku.

33. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcom výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. Pokiaľ intervenient v odvolaní namieta, že súd nezohľadnil skutočnosť, že v čase vyhlásenia rozsudku dňa 25.7.2018 už omeškanie intervenienta netrvalo, pretože plnil dňa 5.4.2018, odvolací súd uvádza, že túto skutočnosť uvádza intervenient prvýkrát až v odvolacom konaní. Túto skutočnosť neuviedol a ani nepreukázal v konaní pred súdom prvej inštancie, a to ani vo svojom záverečnom prednese pred vyhlásením rozsudku a keďže nepreukázal, že by túto skutočnosť nemohol uplatniť bez svojej viny v konaní pred súdom prvej inštancie, neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 366 CSP, aby odvolací súd mohol prihliadnuť na tento prostriedok procesnej obrany.

35. Odhliadnuc od vyššie uvedeného odvolací súd v zhode s vyjadrením žalobcu k odvolaniu uvádza, že doba trvania povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania je vymedzená začiatkom tejto doby uvedením presného dátumu (19.2.2013), avšak jej skončenie je uvedené všeobecným termínom „do zaplatenia“ a pokiaľ intervenient plnil dňa 5.4.2018, nepochybne v zmysle rozsudku súdu žalovaní sú povinní zaplatiť úroky z omeškania iba do dňa 5.4.2018, resp. do preukázaného dňa úhrady rozsudkom priznanej sumy 9.056,76 €. Rozsudkom súdu vo výroku I. teda nie je priznaný úrok z omeškania žalobcovi nad rozsah povinností žalovaných, ktorí sú povinní zaplatiť tento úrok z omeškania iba do dňa zaplatenia sumy 9.056,76 €.

36. Dôvodné je odvolanie intervenienta čo do výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, pri rozhodovaní ktorých súd správne aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, avšak toto nesprávne interpretoval v prejednávanej veci.

37. V zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

38. Citované zákonné ustanovenie upravuje rozhodovanie o trovách konania v prípade čiastočného (ne)úspechu sporových strán. Plná náhrada trov konania patrí strane sporu iba v prípade jej plného úspechu vo veci v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP.

39. Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná a zohľadňuje sa preto každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky (viď Civilný sporový poriadok, Veľký komentár, doc. JUDr. Marek Števíček, PhD a kolektív, vydavateľstvo C.H.Beck 2016, str. 926).

40. Keďže v prejednávanej veci žalobca bol úspešný v rozsahu 97 % a neúspešný v rozsahu 3 % (rozsah úspechu, resp. neúspechu v konaní sporný nebol - poznámka odvolacieho súdu), má nárok na náhradu trov konania proti žalovaným v rozsahu 94 % (97 - 3).

41. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil výrok III. napadnutého rozsudku tak, že priznal žalobcovi proti žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 94 %.

42. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

43. Žalobca bol v odvolaní vo veci samej (pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania) plne úspešný, preto má právo proti neúspešným žalovaným na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).